

вжжето. Тръбва да копаемъ стѣпки съ единствения ни пикелъ (ледокопъ), но бурята не ни оставя да дигнемъ ржце. Веднага ни поваля. Поехме нагоре къмъ темето на Амбарица, но скоро изоставяме и този опитъ. Нагоре снѣгътъ е още по-заледеиъ, а бурята по-силна. Пъкъ и копането много не ми се нрви. Всѣка копка ми напомня за сѣкирата, що предизвика страшната Платнишка лавина, за която другаритѣ ми още нищо не знаеха.

Но ние сме вече на Амбарица и едничката ни грижа въ тѣзи тежки минути е, какъ да се простимъ съ нея и измъкнемъ отъ леденитѣ ѝ обятия.

— Да се връщаме назадъ! — предлага единъ отъ другаритѣ—и да прекараме нощта въ отвѣдната говедарска колиба.

Късно. И невъзможно е вече. Ноще, при дълбокъ и заледеиъ снѣгъ и бѣснѣщата буря, при това вече доста изморени, такъвъ единъ опитъ за връщане не би завършилъ много приятно.

Остава ни откритъ само единъ единственъ пѣтъ, макаръ нагледъ и най-труденъ и рискованъ:

Да се спустнемъ право надолу изъ яроветѣ и да диримъ закрилата на гората. Този планъ намѣри общо одобрение, и ние веднага се запускахме надолу. Съ падане, ставане и пързаяне вървимъ къмъ обетованата гора. И тукъ именно се повтори съ другаритѣ свиването на краката, за което азъ бѣхъ вече забравилъ и можехъ, като „патилъ“, да ги успокоявамъ.

Къмъ 7-30 часа сме къмъ първия хрсталакъ и следъ нѣколко нови падания сме въ голѣма букова гора. Отвремъ-навреме свѣткаме като нощни призраци съ електрическитѣ си фенерчета — истинска благодать за подобни обстоятелства. Попадаме на цѣлъ низъ отъ водопади, по които се спускаме. Къмъ 8 часа въ едно заветио ждрело на водопадъ безъ вода се разполагаме за коледно стануване.